

FELNŐTT KATEKÉZIS:

Dr. Faragó István: Önmegvalósítás keresztény szemmel

István vetítéses előadásában nagy vonalakban folytatta az előző évben megkezdett témát, amely a lelkiismerettel foglalkozott. Alapos felkészültséggel szedte össze azokat a fontos tanításokat, amelyeket az Egyház ma is hangsúlyoz: felelősek vagyunk önmagunkért és a minket körülvevő teremtett világért egyránt.

Minden ember kötelessége Istentől kapott képességeit, talentumait kibontakoztatni úgy, hogy ezekkel azt az Embert alakítsa ki önmagában, akit Isten benne kigondolt. Isten kegyelme és saját szabad akaratunk szükséges, hogy ezt a kiteljesedést, célba érést végre is tudjuk hajtani. Isten öröktől fogva kigondolta, hogy személyre szabva kikké akar minket formálni – rajtunk múlik, hogy ennek a célnak megfelelően, szabad akaratunkkal az Ő akaratát önként elfogadva, elérjük-e az életszentséget. Az életszentség tehát az, amikor elérjük az Isten által nekünk szánt állapotot.

A beteljesített élet nem feltétlenül boldog és fájdalomtól mentes, hanem ugyanúgy lehet szenvedéstől átítatott, de mégis szent állapot. Jézus életcélja itt a földön a megváltás is. Akkor érte el a teljességet, amikor a kereszten kimondhatta: „beteljesedett” – azaz végbevitte a rá személy szerint kiszabott küldetést. Jézus nem szenvedése által, hanem az Atyának való engedelmissége által váltott meg minket: önmagát feladva vállalta a szenvedést és a kereszthalált. Ugyanezt várja Isten mindannyiunktól: önös érdekeinket tudjuk Isten kedvéért háttérbe szorítani és vállalni azt a feladatot, amit nekünk személy szerint elgondolt. És mindezt az iránta és embertársaink iránti önzetlen szeretetből tesszük, mivel „ő előbb szeretett minket”. Jézus feladata az is, hogy bemutassa a valódi képet Istenről és az Emberről. Az ószövetségi szigorú istenkép ellenében Ő egy irgalmas és szerető Isten képét tárja elénk. Benne megláthatjuk Isten valódi arcát. Engedelmissége által helyreállította az Ádám engedetlensége által elrontott emberképet. Az Atya elfogadta Krisztus áldozatát azzal, hogy feltámasztotta a halálból. Ezzel igazolta mindazt, amit Jézus szavaival és tetteivel állított.

Az ember élete akkor teljeseedik ki, ha nem a világ, hanem Isten szemében él sikeres életet.

Alapvető kiindulási pont, hogy az ember teremtett lény. Ha valaki ezt nem fogadja el, annak az egész további levezetés értelmetlen. Istengyermeki öntudata minden embernek van – vallástól, bőrszíntől függetlenül. Szentségi értelemben a keresztség által részesülünk az istengyermeki öntudatban. Ez az őskeresztényeknél nagyon erősen jelen volt, a vértanuságig tudtak mellette tanúságot tenni – meggondolandó, hogy minket mennyire hat át, formál mindennapjainkban ez a jó értelemben vett öntudat...

Az emberi test fejlődési szakaszai eltérőek a különböző életkorokban. A testileg legaktívabb szakasz a fiatalkori és a felnőttkori időszak. 60 éves kor felett már a test leépül, aminek különböző egészségügyi vonzatai vannak. Pszichológiai szempontból ez a folyamat egészen másképp zajlik. A szellemi fejlődés az előbbivel ellentétben éppen az életkorral érik be. Az életben kapott tapasztalatok és a tanulás egyre bölcsesbé teszi az embert, ami azt a felnőttet, aki nyitott szemmel jár, egyre inkább közelíti az Isten által nekünk szánt élet beteljesítéséhez. Lelki érésünk nem köthető életkorhoz. Van olyan fiatal, aki valóban jobban jobban átlát dolgokat és érettebb (pl. Assisi Szt. Ferenc, Szt. Ignác, Kis Szt. Teréz, stb.), mint az esetleg Isten segítségét elutasító idősebb ember. A Bölcsesség Lelke mindenkinek segít elérni az életbölcsességet, ha az illető kéri és befogadja azt. Fontos a szellemi nyitottság, a tapasztalatok összegzése és a tanulás szellemi frissességünk mindenkorai megőrzéséhez.

Az ember Isten képmására teremtett személy: értelme és szabad akarata van. Istenképességéből adódóan méltósággal rendelkezik – adja Isten, hogy ez a méltóság párosuljon azzal az önismerettel, amely hozzásegít minket küldetésünk megvalósításához.